

Sygn. akt IX Ka 531/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 maja 2017 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Jarosław Sobierajski

Sędziowie SO Marzena Polak (spr.)

SO Aleksandra Nowicka

Protokolant st.sekr.sądowy Magdalena Maćkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń – Wschód w Toruniu Mariusza Miściurewicza

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2017 roku

sprawy **K. K.** oskarżonego z art. 177 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 9 maja 2016 roku sygn. akt VIII K 1780/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego K. K. na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. F. (1) kwotę 840 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych za II instancję, a wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX 531/16

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa T.-Wschód w T. oskarżyła **K. K.** o to, że: w dniu 4 sierpnia 2013 r. w miejscowości B. na 200,6 km drogi krajowej k-1, kierując samochodem osobowym B. o nr rej. (...), naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w ustawie Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc z kierunku T. w kierunku Ł., podczas manewru zawracania doprowadził do zderzenia z motocyklem marki S. o nr rej. (...) kierowanym przez M. F. (2) oraz motocyklem marki K. o nr rej. (...) kierowanym przez M. R., w wyniku czego kierujący motocyklem marki S.– M. F. (3) – doznał złamania kości nosowej oraz rany okolicy łuku brwiowego, szyi po stronie prawej i innych, które naruszyły czynności organizmu na okres do 7 dni, natomiast pasażerka M. F. (1) doznała obrażeń ciała w postaci złamania kości łonowej i kulszowej prawej oraz panewki lewego stawu biodrowego i masywu bocznego kości krzyżowej po stronie prawej, złamania obojczyka prawego, stłuczenia obu płuc, krwiaka w prawej jamie opłucnowej oraz odmę lewej jamy opłucnowej, złamania jarzmowo-szczękowo-oczodołowe po stronie prawej, krwiaka spojówki oka prawego, zasinienia okolicy prawego oczodołu i prawej okolicy jarzmowej, które naruszyły czynności jej organizmu na czas powyżej 7 dni, **tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 177 § 1 kk.**

Wyrokiem z dnia 9 maja 2016 roku, Sąd Rejonowy w Toruniu, sygn.. akt VIII K 1780/13, uznał oskarżonego K. K. za winnego tego, że w dniu 4 sierpnia 2013 roku w miejscowości B., kierując samochodem osobowym B. o numerze rejestracyjnym (...) naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, określone w ustawie Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc z kierunku T. w kierunku Ł. nie zachował szczególnej ostrożności w trakcie wykonywania manewru zawracania oraz nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującym motocyklem S. (...) M. F. (3) oraz motocyklem K. N. (...), w wyniku czego pasażerka motocykla marki S. – M. F. (1) – doznała obrażeń ciała w postaci złamania kości łonowej i kulszowej prawej oraz panewki lewego stawu biodrowego i masywu bocznego kości krzyżowej po stronie prawej, złamania obojczyka prawego, stłuczenia obu płuc, krwiaka w prawej jamie opłucnej oraz odmę lewej jamy opłucnej, złamania jarzmowo-szczękowo-oczodołowe po stronie prawej, krwiaka spojówki oka prawego, zasinienia okolicy prawego oczodołu i prawej okolicy jarzmowej, które naruszyły czynności narządów jej ciała w postaci ruchomości obu kończyn dolnych i kończyny górnej prawej oraz rusztowania kostnego twarzoczaszki na czas powyżej 7 dni – tj. dopuścił się występku z art. 177 § 1 kk i za to, na podstawie art. 177 § 1 kk, po zastosowaniu art. 37a kk, wymierzył mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki za równoważną w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 (pięciuset) złotych tytułem opłaty sądowej i obciążył wydatkami w kwocie 5.256,96 (pięć tysięcy dwieście pięćdziesiąt sześć 96/100) złotych.

Wyrok ten zaskarżył **w całości na korzyść oskarżonego obrońca oskarżonego**, zarzucając mu:

1) Obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku, mianowicie art. 6 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 kpk przez:

a. zaniechanie poprawnej analizy materiału dowodowego oraz oparcie wyroku na podstawie niekonsekwentnych zeznań świadków oraz sprzecznych ze sobą opinii biegłych;

b. zaniechanie ustalenia, iż pokrzywdzeni M. F. (3) i M. R. swoim zachowaniem naruszyli zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w stopniu znacznym nie zachowując szczególnej ostrożności wymaganej okolicznościami, a ponadto zaniechanie ustalenia istnienia związku przyczynowego pomiędzy tym naruszeniem a zaistniałym skutkiem.

2) Obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku, mianowicie art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk oraz art. 424 § 1 kpk przez oparcie orzeczenia o winie na dowolnych domniemaniach oraz rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, a także dokonanie dowolnej, a nie swobodnej, oceny materiału dowodowego.

3) Obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, mianowicie art. 201 kpk w zw. z art. 167 kpk i art. 410 kpk przez oddalenie wniosku obrońcy o sporządzenie nowej opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, weryfikującej ewidentne i znaczące rozbieżności między wydaną w przedmiotowej sprawie opinią W. S. a opinią biegłego S. D..

4) Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na:

a. przyjęciu z za udowodnione istotnych faktów dotyczących oskarżonego bez należytej podstawy w materiale dowodowym;

b. dokonanie ustaleń sprzecznych z materiałem dowodowym sprawy, a opartych jedynie na dowolnych domniemaniach, a nie na zebranych dowodach;

c. wyciąganiu dowolnych wniosków sprzecznych z dokonanyimi ustaleniami;

d. przyjęciu, iż oskarżony wykonując manewr nie upewnił się w sposób właściwy, że może go wykonać bezpiecznie i nie obserwował sytuacji w lusterku wstecznym, podczas gdy w lusterku wstecznym oskarżony mógł widzieć co najwyżej

pojazd stojący bezpośrednio za nim, dlatego też oskarżony przed wykonaniem manewru obserwował co dzieje się na lewym pasie ruchu z tyłu pojazdu głównie przez lusterko boczne;

e. odmowie wiary twierdzeniom oskarżonego, że w sposób właściwy obserwował sytuację drogową w lusterku wstecznym, gdyż inaczej nie podjąłby manewru skrętu w lewo, bo ujrzałby jadących lewym pasem ruchu motocyklistów, mimo iż w rzeczywistości oskarżony nie miał możliwości dostrzeżenia motocyklistów w lusterku z uwagi na to, że poruszali się oni ze znaczną prędkością i wykonywali niebezpieczny manewr na lewej stronie jezdni, nie zachowując przy tym szczególnej ostrożności wymaganej okolicznościami.

W konkluzji apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Na samym wstępie stwierdzić należy, iż zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji przeprowadził przewód sądowy w sposób wszechstronny i wnikliwy, dokonując wszelkich niezbędnych czynności dowodowych, koniecznych dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Ocena zgromadzonego materiału dowodowego mieściła się przy tym w granicach sędziowskiej swobody, należycie uwzględniając zasady logiki i prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Pozostawała ona wobec powyższego pod pełną ochroną dyspozycji art. 7 kpk, spotykając się w związku z tym z całkowitą akceptacją Sądu Okręgowego.

Odnotowania wymaga również fakt, iż pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku sporządzone zostało zgodnie ze wszystkimi wymogami, jakie stawia mu art. 424 kpk, pozwalając tym samym Sądowi II instancji na pełną i właściwą ocenę motywów, jakimi kierował się Sąd Rejonowy przy wydaniu orzeczenia. W szczególności w uzasadnieniu tym w sposób niebudzący wątpliwości przedstawione zostały poczynione ustalenia faktyczne, jak i ocena zebranych dowodów.

Rozpoznając niniejszą sprawę, w żadnym przypadku Sąd Okręgowy nie dopatrywał się także uchybienia przepisom postępowania karnego. Sąd I instancji w toku procesu zgromadził wszelki materiał niezbędny do wydania prawidłowego rozstrzygnięcia, uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego. Brak też przesłanek do formułowania twierdzeń, iż niedające się usunąć wątpliwości, rozstrzygnięte miałyby być wbrew regule wyrażonej w art. 5 § 2 kpk, a sprowadzające się do zasady *in dubio pro reo*.

W związku z tym, iż Sąd Odwoławczy w całej rozciągłości aprobuje stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie ustalonego stanu faktycznego, oceny materiału dowodowego, jak i w przedmiocie winy oskarżonego, nie ma więc potrzeby, aby w tym miejscu szerzej przytaczać argumentację zawartą w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, a za wystarczające uznać należy odwołanie się do niej.

Prawidłowe przeprowadzenie postępowania dowodowego oraz właściwa, zgodna z wymogami art. 7 kpk, ocena wszystkich dowodów, doprowadziły Sąd Rejonowy do w pełni trafnych ustaleń w zakresie stanu faktycznego. Sąd II instancji w całej rozciągłości aprobuje te ustalenia, które to znalazły odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, traktując je jako własne. Sprawstwo przedmiotowego czynu przez oskarżonego wykazane zostało ponad wszelką wątpliwość.

To prawda, że oskarżony nie przyznaje się do winy, jednakże prawidłowa ocena dowodów zgromadzonych w sprawie prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż oskarżony popełnił przypisane mu przestępstwo. W przeciwieństwie do stanowiska apelującego, Sąd Okręgowy – za Sądem *meriti* – uznał, że wina oskarżonego popełnienia przypisanego mu czynu nie budzi wątpliwości. W tym zakresie, opinie obu biegłych są spójne i nie było potrzeby powoływania opinii kolejnego biegłego aby wyjaśniać sprzeczności w tym zakresie. W tym zakresie, sprzeczności są nieznaczne i nie wymagają opinii kolejnego biegłego. Poza opiniami biegłych - które stanowią jedynie jeden z dowodów w sprawie – to zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego nakazują przyjęcie winy oskarżonego. Ponadto,

szczegółowa analiza pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, daje pełną podstawę do wnioskowania, iż Sąd meriti przyjął w sposób jednoznaczny fakt i sposób przyczynienia się motocyklistów do zaistnienia przedmiotowego wypadku drogowego. Kwestię tę, Sąd bardzo dokładnie opisał w motywach wyroku – w związku z powyższym należy przyjąć, iż powyższa kwestia jest także bezsporna. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest na tyle szczegółowe, iż Sąd Okręgowy zawartą w nim argumentację traktuje jako własną. Nie ma więc potrzeby powielania owej argumentacji a wystarczy odwołać się do jej treści. Argumentacja zawarta w apelacji nie była w stanie zdyskredytować zaskarżonego orzeczenia i jego pisemnych motywów. Stanowi ona jedynie polemikę z argumentacją przedstawioną przez Sąd meriti i to w znacznej części niezasadną.

Wymierzonej oskarżonemu **kary** nie można uznać za szczególnie surową. Uwzględnia wszelkie okoliczności łagodzące i obciążające i jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu. Sąd Rejonowy, w tym zakresie, podjął trafną decyzję, we właściwy sposób ją uzasadniając. Argumentacja zawarta w apelacji nie jest w stanie zdyskredytować zasadności rodzaju i wymiaru orzeczonej kary. W tej konkretnej sprawie, tą adekwatną karą jest ta wymierzona przez Sąd Rejonowy. Fakt przyczynienia się kierowców motocykli miał wpływ na wybór kary łagodniejszego rodzaju.

Ponadto, Sąd Okręgowy nie dopatrył się tego rodzaju uchybień, które stanowiłyby przesłankę bezwzględnej przyczyny odwoławczej, i które stanowiłyby podstawę do uchylecia wyroku.

Z uwagi na sytuację majątkową i finansową oskarżonego, oraz fakt obciążenia go karą o charakterze finansowym, Sąd Okręgowy zwolnił go od uiszczenia kosztów sądowych za drugą instancję.

Natomiast, zgodnie z obowiązującymi przepisami, oskarżony, będący uznanym za winnego, ma obowiązek zwrotu oskarżycielowi posiłkowemu koszty związane z uczestnictwem jego pełnomocnika w rozprawie apelacyjnej. Pełnomocnik zażądał kosztów w kwocie wynikającej z przepisów prawnych. Taką kwotą jest 840 zł za udział w jednym terminie rozprawy odwoławczej, albowiem bierze się pod uwagę stan prawny na czas wpłynięcia sprawy do Sądu Okręgowego wraz z apelacją. W związku z powyższym, taka kwota została zasądzona przez Sąd Okręgowy na rzecz oskarżycielki posiłkowej.